

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 261. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604427952/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

Det kunde forsaavidt ogsaa være Karl det samme, thi han var ikke i Tvivl om, siden hint Besøg, at han, efter alle Theorier eller paa Trods af alle Theorier, vilde elske Rebekka og bide paa hendes Vilje, ventende, at den store Tid skulde komme, den, som hun vilde sætte alt ind paa, – den uforglemmelige Tid! – Han gik med et stille Sværmen for Byen Wien, og fik et stort Fotografi af Stefanskirken hængt op paa Væggen i sin Stue.

Naar Karl og Ellen gik til Kronprinsessegade – og han vilde ligefrem helst have hende med, bl.a. fordi han havde paa Forberedelsen, at Rebekka syntes bedst om det saaledes – førte han hende altid ind igjennem Haven fra Østervoldgade. Der var saa dejligt derinden for Porten, nu Foraaret begyndte at mærkes, saa fuldt af Vintergækker og Crocus i Gartnerhaven. Og saa det Syn af den lange, stejle Husrække bag Træerne.

«Er Du sletikke forelsket, Ellen?»

«Ja, mener Du – om ogsaa jeg er forelsket: Rebekka?»

Karl blev rød. Han havde ikke ventet at blive saa klart gennemskuet. «Nej, jeg mener ellers.»

«Aa, jeg er altid lidt forelsket om Foraaret, men jeg veed da ikke saadan i hvem.»

«Veed Du, hvem der er forelsket i Dig?»

«Nej, det troer jeg sletikke han er,» sagde hun i en Tone, som om det var en stor Uret at tænke sligt om Vedkommende. –

Karl syntes, han kunde leve længe, om det skulde være, blot paa denne Forventning af det store Øjeblik. – Det var altsaa paa den Maade, Jorden kunde blive til Himmerig: et Øjeblik, en kort Tid, en uforglemmelig Tid, naar man saa vilde sætte hele sit Liv ind derpaa. Ja, det kunde man da forstaa. Det var noget andet end det, Fensmark dengang snakkede om: at hele Livet var guddommeligt. – Dette var jo ingen Tro, det var en vidunderlig Oplevelse, det var jo noget, der sikkert kunde ske, og som man kunde gaa og vente paa – og som afhang ene og alene af hende – Herlighedens Dronning!

Han gik i flere Uger og vilde ikke tænke Tanken igjennem, bare hvile i den Bevidsthed, at hans Liv skulde blive saa rigt: at det skulde komme til at rumme en virkelig Tid, virkelige Dage og Uger, der var det, som Rebekka mente med: *uforglemmelig*.

Tilslidst kunde han dog ikke lade være at spørge sig selv, hvilken